

תלמודו בידו

דף קו עמוד א

יבמות

א אמרו ליבם "חלוץ ליבמתך ובכך אתה כונסה", האם החליצה כשרה ?

ב החולץ על מנת שתתן לו מאתים זוז ולא נתנה לו, האם החליצה כשרה ומדוע ?

ג גט או חליצה שנעשית בעל כרחו של הבעל או היבם, האם כשר ?

ד האם בית דין מסדרים חליצה או מיאון אם אינם מכירים שזו היא יבמתו או אשתו, ומדוע ?

א ריש לקיש: כשרה. ובמקום שאין היבמה רוצה להתייבם, מטעים אותו בכך. ר' יוחנן: פסולה. שאין החליצה כשרה עד שיתכוונו שניהם כאחד לשם חליצה. ר' חייא בר אבא: חליצה זו פוסלה ליבום, אך אינה מתירה להינשא לשוק. ואומרים לו שעכשיו יחלוץ חליצה גמורה להתירה לשוק.

ב החליצה: כשרה אף שלא התקיים התנאי, שאין תנאי מועיל בחליצה. שדיני תנאי נלמדים מבני גר ובני ראובן, שמועיל רק בדבר שאפשר לקיימו על ידי שליח. וחליצה כיון שאינה ניתנת להיעשות על ידי שליח, אין תנאי מועיל בה. התשלום: לאביי, צריכה היבמה ליתן לו את המאתים זוז כשכיר ככל שכר פעולה. לרב פפא פטורה, שכיון שהיה עליו לחלוץ לה, אומרת לו משטה אני בכך.

ג אמר "רוצה אני", הגט או החליצה כשרים. לא אמר רוצה אני, פסולים.

ד רב הונא: חולצים וממאנים אף שאין מכירים. ואין העדים כותבים שטר חליצה או גט מיאון, שחוששים לבית דין טועים שיחשבו שבית הדין הראשון הכירם, ויתירו להינשא. רבא: אין בית דין מסדרים חליצה או מיאון אם אינם מכירים אותם. ועדים שראו החליצה או המיאון, כותבים שטר אף שאינם מכירים אותם.